

LBRIS

We know
books

ALIN MARIN

Jurnalul detentiei mele'

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuprins

Cuvânt înainte • 5

CAPITOLUL 1

Istoria • 6

CAPITOLUL 2

Faptele săvârșite • 17

CAPITOLUL 3

Arestul preventiv • 26

CAPITOLUL 4

*Jilava, primul contact
cu penitenciarul* • 36

CAPITOLUL 5

Redescoperirea • 50

CAPITOLUL 6

Procesul • 58

CAPITOLUL 7

Pușcăria (Mioveni) • 72

CAPITOLUL 8

*Organizarea și funcționarea
închisorii* • 124

CAPITOLUL 9

Regimul închis • 135

CAPITOLUL 10

Torționarii • 174

CAPITOLUL 11

Mărgineni, regim închis • 189

CAPITOLUL 12

Rahova, tranzit • 205

CAPITOLUL 13

*Faze amuzante și
întâmplări din închisoare* • 229

CAPITOLUL 14

*Mărgineni, regim închis
(continuare)* • 245

CAPITOLUL 15

*Oameni întâlniți
la închisoare* • 267

CAPITOLUL 16

Mioveni, regimul semideschis • 276

CAPITOLUL 17

Găești, regimul deschis • 370

CAPITOLUL 18

Numărul 11 • 394

CAPITOLUL 19

Târgu Jiu, regimul deschis • 400

CAPITOLUL 20

*Unele aspecte procedurale
și juridice* • 411

CAPITOLUL 21

Liberarea • 425

Cuvânt înainte

Această carte este scrisă în principal pentru cei care nu cunosc mediul penitenciar. De aceea am furnizat multe detalii și explicații care poate, pentru cei care au mai făcut închisoare, par banale sau inutile.

În această carte nu vreau nicidecum să jignesc pe cineva. Nu vreau să se simtă nimeni vizat, dintre cei aflați în închisoare sau în libertate, întrucât vreau doar să prezint sincer și real publicului larg, care în principal nu a fost în detenție, realitățile și faptele din închisorile din România, așa cum sunt ele, cum le-am văzut eu și cum le-am perceput pe parcursul detenției mele, fără alte conotații.

De aceea nu prea voi da nume, ci doar exemple, situații, fapte. Nu vreau să se simtă nimeni vizat ori ofensat de cuvintele mele, căci nicidecum nu aceasta este intenția mea, ci tragerea unui semnal de alarmă atât autorităților competente, cât și cetățenilor care nu au făcut închisoare până acum, ca să aibă grijă și să nu ajungă acolo. Nu vreau să generalizez, nu vreau să se înțeleagă că în toate închisorile stau lucrurile așa, ori că toți deținuții sau gardienii sunt un într-un anumit fel, nicidecum.

Ceea ce scriu reprezintă modul în care am perceput eu personal unele aspecte, situații și unii oameni cu care am intrat în contact pe parcursul detenției mele. Atâta tot.

CAPITOLUL 1

Istoria

La vârsta de 36 de ani, când eram în vârful carierei mele și aveam impresia că îmi țineam toată viața sub control, exact atunci s-a întâmplat grozăvia care mi-a adus ruina și astfel am pierdut totul. Până la acel moment fusesem aflat în slujba legii, în Ministerul Afacerilor Interne, timp de 22 de ani. Două treimi din viața mea. Iar declinul meu a fost brusc, iremediabil și dezastruos.

Am avut o copilărie cum nu prea mai există în zilele noastre. Cu joacă în poiană, la țară, alături de zeci de alți copii, fără tablete sau telefoane inteligente. Ne jucam cu arcuri și săgeți, cu săbii din lemn, cu praștii și scoabe sau cu puști cu cornete. Făceam multiple năzdrăvănii la școală, alergam pe dealuri, mergeam prin zăvoaie sau pe gârlă, la scăldat și la pescuit. O copilărie cu ceva muncă prin gospodăria părintească sau la bunici. Cu cățărat în pomi, la furat de cireșe sau căpșuni, mers la colindat și mâncare tradițională. Păstram obiceiurile strămoșești, care acum se pierd din ce în ce mai mult, fiind înlocuite de sărbători comerciale din import.

La vârsta de 14 ani am plecat în Liceul Ministerului de Interne, la Ploiești. Eram pe atunci un copil simplu și ambițios, care visa să devină ofițer și să facă o carieră în structuri militarizate de elită. Eram necopt totuși, imatur și firav. La 14 ani, alți copii de vârsta mea descopereau libertatea de după Revoluție, biliardul și discotecile, iar eu mergeam în Liceul Militar – în armată, practic. Astfel, la 14 ani trăgeam cu pistolul-mitralieră și făceam instrucție de front. Am făcut așadar patru ani de armată, cu instrucția militară aferentă, combinată cu sport intens și cu liceul de profil uman, cu alarme nocturne și program strict timp de 16 ore pe zi. În weekend mergeam acasă cu trenul sau cu mașini de ocazie, pe o distanță de 400 kilometri dus-întors. Când rămâneam la cămin, mergeam

adesea la un anticariat din Ploiești și mă întorceam cu câte două sacoșe cu cărți, cumpărate la prețuri de nimic. Citeam foarte mult, îndeosebi noaptea, iar aspectele pe care le consideram interesante sau utile pentru viitor le notam în agende personale. Ca o continuare firească a lucrurilor, au urmat alți patru ani de armată, în Academia de Poliție București-Băneasa. Am efectuat astfel opt ani de armată destul de dură, în cazarmă.

Comunismul nu dispăruse de mult timp din țara noastră, așa că încă era militarie la sânge în școlile militare, precum și condiții rudimentare de cazare – nu „pensiunea” care este acum prin astfel de școli. Învățam noaptea, uneori toată noaptea. Trebuia să studiem obligatoriu multe materii stufoase de drept, având mii de pagini de învățat la un examen, combinate cu aplicații militare, discipline de studiu specifice, sport intens și disciplină strictă.

De la ora 6 dimineața, când aveam deșteptarea urmată de învierea obligatorie afară, pe baza sportivă, indiferent că ploua sau ninge, și până la orele 22.00, aveam programul stabilit de alții. Zi de zi. Doar sâmbăta și duminica aveam marele avantaj că ne puteam trezi la ora 7. Noaptea, citeam sau învățam. Dormeam puțin. Casa o vedeam rar. Uneori, o dată la două luni de zile. La fel ca și în Liceul Militar, dacă luam o notă mai mică de 7 în cursul săptămânii, nu mai aveam voie să plecăm acasă în acel weekend și rămâneam consemnați în cazarmă, pentru a învăța. Dacă nu ne făceam bine sectorul, de asemenea eram consemnați, la fel ca și șeful de clasă, care nu a verificat, chipurile, dacă am făcut curățenie corespunzătoare în sectoarele repartizate.

Adică eu, căci trei ani din cei patru petrecuți în Academie am fost șef de clasă și astfel am fost de multe ori consemnat pentru că alții din subordinea mea nu-și făceau sau nu-i plăcea comandantului nostru cum și-au făcut treaba.

Uneori eram consemnați toți colegii dintr-o clasă, dacă unii comandanți erau nemulțumiți de rezultatele noastre sau dacă nu ne mișcam cum doreau ei la aplicațiile militare, ori dacă eram indisciplinați. Alteori, veneam de la exerciții militare direct în sala de examen, extenuați, transpirați, însetați, înfomețați și căpiați – și susțineam astfel examene scrise. Simultan, făceam practic armată și Facultatea de Drept, la zi, încazarmați.

Am tras cu multe categorii de armament, pornind de la pistoale, puști, mitraliere și continuând cu grenade ofensive și defensive, cu aruncătoare

de grenade, lumânări-fumigenă, petarde unice de infanterie, explozibili și armament de bord. Am făcut supraviețuire, topografie militară, balistică, psihopedagogie militară, metodică, medicină legală, criminalistică, psihologie, autoapărare și cam toate materiile de drept posibile.

Pe lângă acestea, am studiat pe cont propriu limbajul nonverbal, grafologia criminologică, politologia, doctrina militară și strategia militară a mai multor țări, aspecte legate de astronomie și astrologie, zodiac, mitologie, filosofie, psihologie și altele.

Pe linie de armament, am tras cu Geco, pistol-mitralieră, pușcă mitralieră, mitralieră de companie („cățeaua”), pușcă semiautomată cu lunetă (PSL), cu banalul Carpați, cu Glock, Smith&Wesson, Makarov, Beretta, cu armă cu lunetă Heckler&Koch, cu Ag-7, AG-9 și AG-82 (mortieră), cu trotil (TNT) și altele.

Vă spun toate aceste detalii, precum și pe cele care vor urma, nu pentru a mă lăuda, ci pentru a înțelege voi, cititorii, cu cine aveți de-a face și din ce perspectivă, precum și pe baza cărei experiențe de viață am scris eu această carte.

Pe linie de militărie și materii de specialitate, eram considerat de către comandanți cel mai bun din promoție. După absolvirea mea, șeful de stat-major al Academiei a vrut să mă oprească în școală, pentru a fi ofițer instructor. Am refuzat, pentru că voiam să lucrez în operativ și astfel mi-am luat repartiția la cea mai dificilă Unitate Specială care exista în București, spre bucuria altor colegi, care fugeau de acea unitate. Cam acesta era stilul meu, unde e greu – hop și eu. În aceeași manieră procedam și cu stagiile de practică. Dacă marea majoritate a colegilor urmărea să meargă la unități situate cât mai aproape de casă în aceste stagii de practică, eu mă duceam cât mai departe, spre exemplu la Oradea, la subunități de aruncătoare de grenade. Pentru mine nu exista atunci greu, dificil sau imposibil.

La vârsta de 22 de ani am devenit ofițer. Am absolvit Academia de Poliție cu nota 9.25, iar la examenul de specialitate am luat cea mai mare notă din promoție, 9.50. Eram un maniac pe armată atunci și pe toate categoriile posibile de discipline militare. Am susținut lucrarea de licență pe profilul război psihologic și am obținut nota 10. După absolvire, când să mergem și noi să muncim în operativ și să fim salarizați, mai-marii Ministerului de Interne au hotărât că ar trebui să mai facem încă o școală

militară, cu durată de 6 luni. După 8 ani de armată, mai trebuia să facem încă 6 luni – a treia școală militară. Iar în ziua de azi, mă uit la unii agenți și ofițeri care n-au efectuat nici măcar o zi de școală militară și din păcate, aceștia au devenit majoritari, iar mulți dintre ei ajung chiar șefi, având în subordine personal absolvent de instituții de specialitate.

Aceasta este „România lucrului bine făcut”¹.

Am efectuat astfel și Școala de Aplicație pentru Ofițeri, cu durată de 6 luni, apoi am lucrat trei ani în București, la o Unitate Specială și la DGPI, adică la așa-numitul serviciu secret „Doi și-un sfert”. Era astfel denumit întrucât la înființarea ei, indicativul unității militare era 0215. Doi și un sfert, așadar. La un moment dat, decanul Facultății de Drept din cadrul Academiei de Poliție a venit la sediul DGPI. În momentul în care a ieșit din clădire, eu eram afară, la o țigară. M-a văzut și m-a întrebat:

— Ce faci, aici lucrezi?

— Da, i-am răspuns eu.

Atunci el s-a întors la șefii mei și i-a întrebat:

— Voi știți pe cine aveți aici? și le-a spus despre mine că eram cel mai bun din promoție, cel mai bine pregătit și cel mai dedicat ofițer pe care l-a văzut vreodată.

— Așa e, băi, pulică? m-a întrebat ulterior șeful meu, la prima ședință, în zeflemeaua lui specifică, iar toți colegii au rămas plăcut surprinși de ceea ce auziseră. Nu știau mare lucru despre mine, până la acel moment. În primele 6 luni de activitate la „Doi și-un sfert” am fost tutelat de un fost securist, ofițer vechi și profesionist, care m-a terorizat efectiv, dar am învățat astfel meserie.

După trei ani de muncă în Capitală, s-a eliberat un post de ofițer în structura teritorială din județul Argeș și imediat am vrut să-l ocup eu, întrucât rar se găsea un post vacant, Serviciul teritorial având în componență atunci doar vreo 12 ofițeri, iar dacă nu „prindeam trenul” atunci, cum se spune, cine știe când și dacă aș mai fi avut ocazia să vin mai aproape de casă. Cu greu mi-au aprobat șefii transferul, pentru că voiau să mă țină acolo, însă eu aveam de mult intenția de a merge acasă și, oricum, nu suportam Bucureștiul. Până la urmă, m-am mutat cu serviciul la Pitești, spre bucuria familiei și am venit acasă împreună cu o tânără bucureșteancă,

1. Porțiune unde trebuia să faci curățenie dimineața și seara

ce urma să-mi devină soție. Înainte de căsătorie, șefii de la București mi-au propus să merg într-o misiune de un an de zile în străinătate, foarte interesantă, bănoasă și de perspectivă, dar pe care am refuzat-o pentru că deja aveam planificată nunta.

Ca o ironie a sorții, dacă aș fi mers în acea misiune, acolo aș fi cunoscut-o pe femeia care urma să-mi devină cea de-a doua soție. Peste 11 ani însă a și devenit. Soarta ne-a adus împreună totuși, chiar dacă după 11 ani și doar pentru 11 luni de zile. Rețineți aceste elemente cu 11. Veți vedea pe parcurs că numărul 11 m-a urmărit constant, într-un mod curios și incredibil.

Activam, așadar, ca ofițer de contrainformații într-un serviciu secret. Am lucrat vreme de 11 ani la Argeș ca ofițer de informații, contrainformații, securitate și analiză de informații. Între timp am mai absolvit un curs postuniversitar pe linie de relații juridice internaționale și un masterat în științe penale. Am efectuat mai multe cursuri de perfecționare cu SRI, MAI, MAPN și cu specialiști externi din Statele Unite și Marea Britanie, care lucraseră în MI5, MI6 și CIA. Și aici eram considerat unul dintre cei mai buni ofițeri. Încet-încet, după mutarea la Pitești, munca m-a acaparat și mi-a acaparat și viața. Aveam, la fel ca alți tineri ofițeri, rată la casă, rată la mașină, CAR, plus cheltuielile lunare aferente vieții. Dar aveam tot ceea ce-mi trebuia. Munceam din greu. Îmi și plăcea. Primeam tot mai multe atribuții, însărcinări, misiuni, eram des chemat în alte județe pentru misiuni punctuale și lucram la dosare și cazuri grele. Aveam și perioade mai lejere, dar în timp acestea au devenit din ce în ce mai puține. Responsabilitățile și atribuțiile de serviciu deveneau tot mai multe, mai complicate, mai variate și mai dificile.

Neglijam căsnicia însă eram mai mult însurat cu serviciul. Deseori veneam acasă doar pentru a dormi, iar în unele nopți nu veneam acasă deloc. Mi-am dedicat viața carierei și astfel au apărut, bineînțeles, discuții în familie și, ușor-ușor, mi s-a destrămat căsnicia. M-am refugiat complet în muncă, m-am distanțat tot mai mult de soție și apoi, în urma discuțiilor inevitabile care au continuat, am hotărât să pun stop relației și am intentat divorț.

Aveam o încărcătură teribilă de muncă, stresul era la el acasă în sufletul meu și al colegilor, timpul nu ne mai ajungea pentru ce aveam de făcut și

colac peste pupăză, ne apăruseră și niște șefi la București, numiți politic, dintre care mulți au fost arestați ulterior, dar până atunci au făcut ravagii într-o unitate de elită. Noi deranjam. Aflam. Știam. Urmăream. Căutam. Și majoritatea dintre colegii mei erau profesioniști și dedicați. Patrioti. Onești. Incoruptibili. Loiali. Colaboram și cooperam cu toate unitățile de Parchet locale și centrale, cu instituții din administrația publică locală și centrală, cu Armata, SRI, SPP, STS, DGA, DNA, Instituția Prefectului, Arhivele Naționale, Consiliul Județean, cu Unități Speciale și răspundeam pe linie de contrainformații de misiunile, personalul și patrimoniul tuturor unităților Ministerului Afacerilor Interne din județul Argeș – Poliție, Jandarmerie, ISU, Arhive Naționale etc.

Astfel, aflam informații despre diverși politicieni și oameni importanți, despre legături, combinații, fraude și manevre de toate felurile și, conform legii, le înaintam la Parchet. La DNA, DGA, DIICOT, după caz. Iar acesta este motivul pentru care, an de an, diferite cercuri oculte căutau să ne desființeze unitatea sau să ne restrângă atribuțiile, limitându-le doar la infrațiuni și fapte de natură deontologică comise de polițiști, jandarmi, pompieri și de alte cadre ale Ministerului Afacerilor Interne. Însă aceștia, dacă făceau manevre la nivel de amploare, le făceau cu sprijinul factorului politic și tot dădeam astfel de ei, de legăturile și de implicările acestora în diferite afaceri sau interese oculte, în îndeplinirea sarcinilor noastre de serviciu.

La alegeri, unii cetățeni votau pe X, doar pentru a scăpa de Y. Și astfel ne trezeam cu nonvalori în funcții înalte, cu oameni numiți doar politic la vârful unor instituții cu care nu avuseseră anterior nicio legătură, iar despre experiența lor în domeniu nu mai zic, pentru că era sublimă, dar lipsea cu desăvârșire. Am schimbat astfel vânzătorii de țară cu nebunii, apoi nebunii cu proștii. Am făcut treabă. Și ne mirăm că suntem unde suntem. Mă uit acum și observ multe persoane care critică un om ales cu 65% dintre voturile electoratului.

Dar să revenim la poveste. După intentarea divorțului, soția mea mi-a spus că era însărcinată. N-am crezut-o atunci când mi-a spus acest lucru și mi-am zis în sinea mea că este posibil să fie doar o manevră de-a ei, menită să ne împăcăm. S-a pronunțat ulterior divorțul și la ceva timp distanță am văzut-o... însărcinată. Atunci am discutat cu ea și ne-am împăcat, de

dragul copilului pe care urma să-l avem împreună și ca să mă asigur că vor fi bine amândoi. Apoi au decis să-mă măriți și să ne taie 25% din salarii, pentru că era „criză economică” cică, în timp ce ei construiau săli de sport la țară, telegondole unde nu ninge, terenuri de fotbal în pantă și alte minuni pe foarte mulți bani publici.

La acel moment, pentru a-mi putea plăti doar rata la casă, rata la mașină și CAR-ul făcut ca urmare a nașterii copilului meu, îmi mai trebuiau, pe lângă tot salariul, două milioane și jumătate de lei vechi. Plus ca trebuia să plătesc utilitățile și necesitățile zilnice. Leul nostru se deprecia constant în raport cu principalele valute, astfel că ratele bancare deveneau tot mai mari. Produsele de bază și carburanții se scumpeau constant.

A fost o perioadă foarte dificilă, cu neajunsuri, dar am trecut peste ea. La doi ani și jumătate distanță de la nașterea primului meu copil, a survenit și al doilea, la fel cum au apărut alte discuții în căsnicie și alte probleme.

Apoi a decedat subit tatăl meu, de accident vascular cerebral, la vârsta de doar 58 de ani, lăsând un gol uriaș în sufletele celor din familie. Brusc, toate activitățile gospodărești de care înainte se ocupa el au devenit ale mele. Eu trebuia să le gestionez pe toate de atunci înainte, iar fosta soție îmi reproșa în acest timp faptul că mergeam prea des la țară. Adică, după mintea ei, eu trebuia să las totul vrainste acolo, case, gospodăriile, livezi, terenuri sau pe mama care rămăsese singură dintr-odată. Nu aveam cum să fac așa ceva, trebuia să mă împart peste tot. Cu doi ani înainte de moartea tatălui, se stinsese și bunicul meu din partea mamei, un om deosebit, de care eram foarte atașat. După încă 6 ani de concubinaj de la divorț încoace, am hotărât însă să pun capăt definitiv relației cu soția, cu toate că mi-a fost greu să iau acea decizie și mă simțeam extrem de dezamăgit. Aveam, totuși, doi copii și mă gândeam, în primul rând, la ei. Grea alegere, dar necesară. Nu mai puteam conviețui însă cu soția, sub nicio formă. Nici eu nu am fost perfect, aveam și eu defectele mele, am avut și eu greșelile mele, ca să fim clari. Nu am fost ușă de biserică.

După o perioadă de timp, ceva lipsea. Nu mă simțeam deloc împlinit, decât din punct de vedere profesional, însă nu mă mai mulțumeam acum acest aspect și o lăsasem mai moale cu munca. Până la urmă, cariera aceea mi-a mâncat căsnicia, iar apoi s-a ales praful și de cariera mea. Fericit nu eram nicidecum. Doar munceam ca un robot, din inerție. Eram apreciat și respectat la serviciu însă nu mă simțeam împlinit. Sufeream în tăcere.

Iar atunci am cunoscut-o pe ea. Pe femeia cu care m-aș fi întâlnit dacă aș fi mers în misiunea internațională despre care vă povesteam mai devreme. Pe persoana care atunci, în starea de rahat în care mă aflam, mi-a umplut brusc și neașteptat întreaga viață de bucurie și de fericire. Parcă ne cunoșteam de o eternitate și mă simțeam foarte în largul meu în preajma ei, mai ales că lucra în armată și înțelegea bine unele aspecte ale muncii mele. Atunci am aflat că puteam să ne întâlnim cu 11 ani înainte, ea fiind plecată în acea misiune externă pe care eu o refuzasem. Peste 8 luni de zile, mi-a devenit soție. Relația cu ea era minunată. Ne făceam surprize reciproc, ne acordam atenție maximă, mă înțelegeam bine cu părinții ei, cu frații ei, cu copiii ei. Fetița ei cea mare începuse să-mi spună „tati”, iar eu o duceam la școală dimineața, făceam teme cu ea, o duceam la antrenament la înot și începusem să o învăț limba engleză și informatică, în timp ce soția se ocupa mai mult de cealaltă fetiță a ei, care avea doar un an și jumătate.

În toate acestea, precum și în viața noastră, intervenea destul de frecvent și de insistent tatăl soției, un om încâpățânat, militar recent ieșit la pensie, plictisit și obsedat de controlul familiei. Totul trebuia să se întâmple după cum decidea el și altfel crea tensiuni în familie, genera discuții și reproșuri, și deseori își făcea nepoata sau fiica să plângă. Din respect și de dragul soției, mult timp nu i-am reproșat socrului absolut nimic, dar discutam cu soția despre aceste imixtiuni și, cu toate că ea era de acord cu mine, nu făcea însă nimic în acest sens.

Ca o paranteză, îmi permit să vă dau un sfat necerut, dar bazat pe experiența mea și a altora: nu locuiți cu părinții după căsătorie! Cu niciunii! Și nu-i lăsați să se bage în viața voastră de soți, pentru că, mai devreme sau mai târziu, se va alege praful! Oricât de minunate ar părea lucrurile la început – căci mereu începutul este frumos – pe parcurs li se va părea nu știu ce, vor interpreta, vor da sfaturi din ce în ce mai multe, se vor impune ulterior, vor crea discuții care conduc la certuri, frustrări, resentimente și apoi la divorț. Am închis paranteza.

Soția, militar și ea, era dependentă psihic de tatăl ei. Și acum este. Tatăl ei venea de 3-4-5-6 ori pe zi în căminul nostru, inclusiv seara târziu, chestiune care mă deranja foarte tare. Și nici măcar nu ne anunța în prealabil. Suna interfonul și îi auzeam vocea: „Urc și eu puțin până la voi”. Sau îl găseam dormind în sufrageria noastră când veneam de la serviciu,

pentru că avea cheie de la apartamentul ei. Intervenea în toate aspectele vieții. La școala copilului era omniprezent. Schimba materiile de studiu ale nepoatei fără să ne consulte, invita la ziua ei de naștere persoane pe care ea nu le suporta, de asemenea fără să ne consulte sau să ne anunțe, sau măcar ei să-i spună aceste lucruri – și chiar dacă ne opuneam noi, uneori toți, el făcea tot cum voia el.

Îi băgase copilului în cap faptul că taică-său a pierdut-o în București când era mică – aspect fals – asta ca să nu mai meargă cu el, în condițiile în care taică-său era un om foarte amabil, se îngrijea de ea și îi aducea tot ce avea nevoie, plus că-i plătea o pensie alimentară uriașă. Dar căpcăunul de bunic, pur și simplu nu suporta să vadă copilul cu tatăl ei, pentru că voia să aibă el și doar el controlul absolut al celor din familie. Mai avea un obicei foarte prost. Lua uneori de la școală mai mulți copii, câte 7-8, fără să știe părinții lor acest lucru, și îi plimba prin oraș, le lua prăjituri, îi ducea prin pădure, prin parcuri etc. Făcea poze cu ei și le posta pe rețele de socializare și astfel aflau și părinții lor unde și cu cine le erau copiii. A făcut odată acest lucru și cu nepoata mea și astfel soră-mea a aflat de pe Facebook unde îi era copilul. În pădurea Trivale, cu socrul meu. Cu toate explicațiile logice și umane pe care i le-a dat sora mea, acesta tot nu a înțeles că nu era în regulă ceea ce făcea. Dacă-l auzai cum vorbea... se dădea pâinea lui Dumnezeu, om smerit, bisericos și înțelept – dar în realitate era doar un om toxic, manipulativ și obsedat de control.

La un moment dat, i-am spus soției că tatăl ei întrunea multe dintre elementele specifice profilului de pedofil, iar ea a râs. Mi-a zis că, pur și simplu, „așa este el”. Însă mai târziu, s-a confirmat. Ochiul meu nu mă înșală. La vreo doi ani distanță de la acea conversație, pe fondul unor discuții în familia lor, soția mea i-a căutat tatălui ei în telefonul mobil și a descoperit că acesta avea de ceva timp o relație intimă cu o minoră de 17 ani, pe care o atrăsese în pat, pe fondul unor discuții despre biserică și credință. Soția și soacra mea au mers ulterior acasă la minora în cauză, unde aceasta a confirmat relația cu socrul meu, dar i-au zis tot ele să stea departe de sfântul de tată! De, taică-su' era sfânt. Plătise turla la biserică, mergea la slujbe religioase, era credincios, era pâinea lui Dumnezeu, ce să mai! Un pic de pedofilie nu se mai pune la socoteală. Soția lui, fiind dependentă

material de el, a înghițit în sec, n-a vorbit cu el câteva luni, apoi s-au împăcat. Lăudat fie Dumnezeu! Însă aceasta este treaba și problema lor.

Să revenim. Înainte de căsătoria cu cea de-a doua soție, aceasta m-a rugat să nu-i dau niciodată nici măcar o palmă, indiferent ce se va întâmpla, pentru că, dacă voi face asta, cu toate că mă iubea enorm, va pleca. Bineînțeles că nu aveam de gând să fac așa ceva. Perioada petrecută cu ea a fost cea mai fericită perioadă a vieții mele, chiar dacă a durat doar 11 luni.

Eu aveam apartamentul meu, cumpărat prin credit bancar. Ea locuia cu chirie în Pitești și avea un apartament în București, achiziționat pe numele părinților ei. La scurt timp după începerea relației cu ea, copilul ei m-a rugat să mă mut împreună cu ele. Îmi convenea situația, mai ales că, mergând pe jos, făceam doar două-trei minute până la serviciu.

Prima mea soție mi-a intentat acțiune în justiție pentru plata pensiei alimentare către cei doi copii ai noștri. Adică, pentru o treime din salariul meu. La acel moment, aveam gradul de îndatorare la bănci de 55% din salariu, pentru apartament și mașină, plus un CAR contractat pentru doi ani. Eu plăteam totul, înainte. Nuntă, rate, utilități, totul – eu. Plus 33% acum = 88% din salariul meu se ducea din start în alte direcții, iar eu trebuia să mă descurc cu restul de 12% din salariu, cât îmi mai rămânea. Plus că trebuia să aduc bani și în noua căsnicie.

Am convenit ulterior cu cea de-a doua soție să ne vindem apartamentele și să ne cumpărăm împreună o locuință. 8 luni de zile m-a cicălit cu casa. „Hai să ne luăm, hai să luăm, când luăm?” Eu mi-am vândut locuința și astfel, după 11 ani de plată a ratelor la acel apartament, din cei 30 de ani contractați, am acoperit creditul pe care îl făcusem, precum și o refinanțare ulterioară și am mai rămas cu 700 de euro. Scăpam astfel de rata cea mai mare, pentru vechea locuință, iar noua rată pentru noua casă era oricum mai mică și urma să o plătim în doi. Era ceva nou pentru mine să plătesc în doi. Am găsit o casă nouă în orașul Ștefănești, bine construită, de 155 mp, cu mansardă, terasă mare și tot ce trebuia. Aveam nevoie atunci doar de 100 de milioane lei vechi, pe care să-i dăm ca avans dezvoltatorului, bani pe care i-am împrumutat împreună de la nașa noastră.

Am hotărât să cumpărăm casa respectivă. În urma negocierilor purtate, dezvoltatorul îmi lăsase 7000 euro mai puțin la preț și stabilisem deja

cu el să facă unele modificări în interiorul locuinței, apoi urma să-i dăm avansul și să semnăm actele. El avea trei case construite, situate una lângă alta. Când i-am arătat-o socrului pe cea pe care voiam să o cumpărăm, ce credeți că mi-a zis? Că-și vinde apartamentul și își ia și el o casă lângă noi, dintre cele două care mai erau disponibile. Adică nu scăpam nici acum de el, în mod incredibil.

CAPITOLUL 2

Faptele săvârșite

Așadar, eram din nou căsătorit, urma să ne cumpărăm împreună o casă frumoasă și aproape totul era ok. Mă înțelegeam excelent cu soția și ea cu mine. Trăiam cea mai fericită perioadă a vieții mele. Sau așa credeam, cel puțin, căci dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, povestește-i despre planurile tale.

Toate bune, până când cursul vieții mele a luat o întorsătură fantastică. Eu începusem să am discuții contradictorii cu socrul meu, legate de educația copiilor și de imixtiunile lui în familia noastră. Aveam păreri diferite și amândoi eram încapățânați, dar n-am mai răbdat și i-am zis verde în față ce mă deranja în atitudinea lui. Bineînțeles că l-a enervat și l-a ofensat faptul că l-am înfruntat. Adevărul doare rău, știi. Dar eu zic ceea ce am de zis, atunci când mă deranjează ceva. Tăcusem destul, din bun simț, din respect, dar nu mai mergea. Ajunge! Pe 07.11.2016 am avut o discuție contradictorie cu el pe această temă. Am încercat să am un dialog constructiv, dar n-am reușit decât să-i rănesc orgoliul exacerb, vanitatea stupidă și mândria de dirijor al familiei.

În ziua următoare, pe 08.11.2016, după terminarea programului de lucru, am mers să sărbătorim Sfântul Mihail – onomastica unor colegi de serviciu. În acea dimineață, soția mea era supărată pentru că mă certasem cu tatăl ei. Nu am dezvoltat subiectul, crezând că suntem pe aceeași lungime de undă, și i-am spus doar să aibă răbdare, pentru că am probleme mai serioase decât mofturile tatălui ei. Apăruse zvonul desființării unității noastre și asta mă îngrijora atunci, nu toanele unui socru pensionat și plictisit.

Seara, pe la orele 18, când eram cu colegii, am primit de la ea un mesaj în care îmi spunea sec și brusc faptul că și-a făcut bagajele și că merge la

maică-să. Mi-a amestecat gândurile, atunci. Mi-am adus aminte imediat că la fel procedase și cu ceilalți doi bărbați cu care fusese înainte, anunțându-i prin mesaje telefonice despre faptul că le dă papucii. Am ieșit afară din încăperea în care eram, pentru a vorbi cu ea la telefon, însă nu înțelegeam nimic din ceea ce-mi spunea, întrucât vorbea în dodii. I-am spus că dacă își va bate joc de mine și de viața mea, tocmai când aveam o mulțime de probleme pe cap și nici măcar nu-mi spunea de ce proceda astfel, eu o dau dracului de viață. Acum, când ne era bine amândurora și avem un viitor înainte, de ce să îl strice? I-am zis ca mai aveam 9 gloanțe rămase și îmi trebuia doar unul pentru a-mi zbura creierii.¹

Am plecat astfel de la petrecere, spre dezamăgirea colegilor mei, și am mers acasă. Am vorbit cu soția, care era la fel de dereglată verbal și nu avea coerență, era nervoasă, frustrată și-mi spunea că, vezi-Doamne, am stricat relația mea cu taică-său și că el i-a zis să nu ne cumpărăm casă, pentru că astfel va pierde banii de chirie!² Dar urma să ne așezăm la casa noastră, o casă mare și nouă – nu un coteț la bloc, vechi de 80 de ani. Până la urmă am reușit să o calmez și să ne împăcăm. De două ori ne-am împăcat, foarte frumos.

Ziua următoare, pe 09.11.2016, am luat 11 milioane din banii de avans pentru casă, cu scopul de a-i depune pe card și a rezerva un weekend la Casa Bran, pentru că se apropia aniversarea noastră, pe 20 noiembrie. Voiam să-i fac astfel o surpriză soției, iar banii urma să-i pun la loc peste 5 zile, când mi se vira salariul. Am mers apoi la serviciu, iar în jurul prânzului am primit un e-mail prin care eram anunțați sec ca unitatea noastră s-a desființat. Serviciul Secret al Ministerului Afacerilor Interne! Desființat brusc!

Numisără politic în funcția de ministru de Interne un „tehnocrat”, care primul lucru pe care l-a făcut în noua funcție a fost să desființeze DGPI, ceea ce alții nu reușiseră timp de 15 ani. Brusc. Acel ministru numit politic, neavând nicio legătură cu domeniul, a stat doar trei luni de zile în fruntea ministerului, timp în care și-a făcut treaba ocultă de a distruge o structură de elită a Ministerului Afacerilor Interne și apoi a plecat în altă funcție. Din nou, aceasta era „România lucrului bine făcut”!

1. În anul 2008 îmi cumpărasem o armă personală cu glonț de 9 mm, un pistol semiautomat Smith & Wesson

2. Compensația lunară pentru chirie pe care ea o primea de la serviciu

Pe toți cei din Serviciu ne-a dat peste cap știrea aceasta, cu toate că aflasem deja „pe surse” demne de încredere că cei din „garda veche” urmau să fie pensionați forțat, iar cei care nu se încadrau pentru pensie urmau să fie redistribuiți la alte unități. Dar totuși nu credeam – și uite că se întâmplase! Eu eram din garda veche, dar nu mă încadram pentru pensionare, pentru că îmi mai trebuia un an de vechime în muncă. Aveam astfel o problemă.

În acea seară m-am pomenit iarăși cu socrul meu pe capul nostru, la noi acasă. Numai de el n-aveam chef atunci. Am plecat în sufragerie și l-am lăsat cu fiică-să în bucătărie. După vreo jumătate de oră, m-a chemat el în bucătărie „ca să vorbim ceva”, iar soția a mers în sufragerie, lăsându-ne singuri. Socrul a început cu aceleași discuții pe care le avusesem deja cu două zile înainte și, neavând chef de tâmpeniile lui, i-am zis sec ca am mai discutat toate astea cu două zile înainte, iar punctul meu de vedere nu s-a schimbat între timp. El a insistat, iar eu nu înțelegeam de ce tot reia aceleași discuții, cu religia, cu nepoata, cu plimbatul copiilor altora. I-am spus că aveam altele pe cap și că nu era un moment bun pentru aceste discuții. Când a plecat, mi-a spus de la ușă „să știi că te-am înregistrat” – și atunci pricepeam de ce reluate discuțiile anterioare. Ce urmărea, ce avea el în cap, doar el știa, dar pur și simplu nu-mi ardea deloc de el, atunci.

Ulterior, am aflat că mă înregistrase audio-video, folosind tehnica miniaturală disimulată de înregistrare, care îi aparținea soției și pe care aceasta o folosisese înainte pentru a-l înregistra pe fostul ei bărbat, în casă! Și probabil că apoi și pe mine... Dar ce căuta tehnica ei la socrul meu? Ea știa acest lucru? Prefer să nu aflu niciodată și, oricum, acum nu mai contează. Nu procesam atunci informațiile, mă gândeam numai la desființarea unității, la viitor și la ce urma să fac.

Ziua următoare, pe 10.11.2016, am mers la serviciu și încă de dimineață am primit prin e-mail planul de măsuri pentru desființarea unității. Trebuia astfel să predăm urgent toate documentele secrete și tehnica la București și, în plus, să ne luăm alte măsuri specifice muncii noastre. Și atunci, ca niște roboți debusolați, toți colegii ne-am apucat să scoatem secretele din fișete și să le arhivăm, să le inventariem și să le facem opis-uri, vreme de vreo cinci ore. Tăcerea era de mormânt peste tot. Nu mai suna niciun telefon, iar dacă sunam noi la București, având întrebări și unele neclarități, nu

mai răspundea nimeni. Nu mâncasem nimic în acea zi. Am mers apoi la colegii din celălalt birou și le-am zis: „Hai, dracu’, să bem niște beri, să ne înecăm amarul, că tot desființați rămânem, ori așa, ori așa!” Cred că abia așteptau colegii acest lucru. Am plecat la un restaurant de lângă serviciu, unde ne-am întâlnit și cu alte persoane apropiate. Pe la ora 18.30 am primit un mesaj de la soție, în care îmi cerea să iau lapte și alte produse când vin acasă. Și astfel, în jurul orei 19.00 am plecat de lângă colegi, în reproșurile acestora, pentru a mă duce acasă, să fiu om de casă. Ei au rămas în continuare. Dacă rămâneam și eu cu ei, cu siguranță ar fi fost mai bine pentru mine. Uneori, nu știi cum s-o dai. Dar când „te trage așa” și apare „ceasul negru sau pisica 13”, după cum spunea un prieten de-al meu, se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple.

Am cumpărat ce-mi spusese soția și am mers acasă, unde am găsit-o bosumflată. Am ajuns să ne contrazicem pe nimicuri, iar ea mi-a reproșat apoi că am luat bani din casă (cei 11 milioane), fără să-i spun și ei acest lucru. Pe mine m-a umflat râsul, știind pentru ce îi luasem. Ea s-a enervat văzându-mă că râd și a început să țipe la mine și să-mi spună că a returnat banii nașei noastre și că nu vom mai cumpăra nicio casă. Așadar, ea deja decidese acest aspect, de una singură sau împreună cu taică-său. În orice caz, nu împreună cu mine.

Și atunci a apărut taică-său la noi acasă, împreună cu soția lui. Iarăși. El s-a apucat să-mi reproșeze că joc la loto, moment în care mi-am dat seama că mi-a cotrobăit în borsetă! Ori el, ori fiică-sa, ori amândoi, căci soția mea nu a avut nicio reacție atunci. Socrul meu avea prostul obicei de a umbla inclusiv în geanta soției lui sau a fiicei sale. Și am început să înțeleg unele lucruri însă eram sătul de explicații și mă scârbiseră brusc, amândoi. I-am spus socrului că nu e treaba lui ce fac eu, când, cum, cu cine și să-și vadă de viața lui, că aici nu mai era binevenit și l-am poftit afară. I-am vorbit civilizată, numai cu „dumneavoastră”, ca întotdeauna, dar răstit.

După ce au plecat socrii mei, uimit de toate cele întâmplate, i-am cerut explicații soției. Am întrebat-o de ce nu m-a consultat și cum a putut returna banii de una singură, în condițiile în care îi împrumutasem amândoi și, mai mult, în ultimele 8 luni de zile mă tot bătuse la cap să ne cumpărăm împreună o casă, iar când mai erau câteva zile până când să furnizăm avansul, să semnăm actele și să ne cumpărăm casa, ea ce făcea? Decidea singură că nu o mai achiziționăm!

Am acuzat-o că taică-său știa de returnarea avansului, dar eu nu – ceea ce nu era deloc normal într-o căsnicie. Am certat-o pentru că s-a lăsat influențată de taică-său cu privire la compensația lunară pentru chirie, ca motiv să nu mai cumpărăm casa, și i-am adus aminte că asta fusese ideea ei, cu care m-a tot pistonat apoi, vreme de 8 luni de zile. Instantaneu mi-a venit în minte gândul că eu îmi vândusem deja apartamentul, dar ea nu. Îmi apăreau tot felul de scenarii în cap, se învârtea totul cu mine și se destrăma brusc tot universul meu.

Când am întrebat-o pe soție de ce anume nu ne mai cumpărăm casa, mi-a răspuns răstit doar atât: „Că așa am decis eu și gata!” – moment în care instantaneu i-am dat o palmă peste obraz. În secunda doi mi-a părut rău pentru că am lovit-o și mi-am cerut iertare. Fetița ei i-a trimis imediat un mesaj bunicului: „Alin o bate pe mami”, iar soția a luat copiii de mână și a plecat cu ei afară. Am ieșit după ele pe scara blocului și i-am spus soției: „Unde plecați așa? Hai în casă, să vorbim...”. Fiica ei a încercat să se întoarcă, dar soția a tras-o înapoi de mână și a plecat val-vârtej. În acel moment, a picat cerul pe mine. Îi dădusem acea palmă despre care îi spusese că nu i-o voi da niciodată. Și mă simțeam mizerabil pentru asta. Mă durea sufletul. Am vrut să plec acasă. Stai, acasă, unde? Că ai vândut apartamentul!

Am sunat-o pe telefonul mobil, dar nu mi-a răspuns. Am tot insistat, în zadar. La un moment dat, a sunat cineva la ușă. Am deschis și ce să vezi... poliția! În spatele polițistului era soția, iar în spatele ei, bineînțeles că era socrul meu. Agentul de poliție mi-a zis fâstâcit, când a văzut cine era în fața lui:

— Soția zice... că nu o lăsați să ia... lucruri din casă...

— O tot sun la telefon de ceva timp și nu-mi răspunde, iar de venit, nu a venit pe aici, deci cum adică „nu o las”? i-am răspuns agentului.

Ea a intrat în apartament, a luat câteva haine și geanta ei și a plecat, fără să vorbească cu mine, fără să se uite la mine. Am sunat-o din nou după ce a plecat, dar nu mi-a răspuns la telefon.

Soția mea avea un carnețel, un fel de jurnal în care notase cum a început relația noastră și unde adăugase amintiri și alte evenimente plăcute care au urmat. Am început atunci să caut disperat acel carnețel. Voiam să i-l duc și să-i cer să scrie ea în carnețel cum s-a terminat relația noastră.

Am scotocit prin toată sufrageria, încercând să-l găesc, însă nu am reușit. Am mers ulterior la părinții ei, încercând să stau de vorbă cu ea. Am sunat de două ori la interfonul blocului însă nu a răspuns nimeni. Puteam să intru în scara blocului, sunând la interfonul altor apartamente, și tot mi-ar fi deschis cineva, dar nu am făcut acest lucru pentru că atunci am conștientizat că nu sunt dorit. M-a cuprins brusc o stare de deznădejde, de dezamăgire și de lehamite. Simțeam că tot ceea ce făceam era în zadar și că eram sortit eșecului. În acea stare de surescitare în care eram, băut și nemâncat, cu întreg universul meu destrămat, mi s-au „scufundat toate corăbiile” și am considerat că nu mai am pentru ce să trăiesc. Când se sinucide un om? Atunci când consideră că nu mai are pentru ce să trăiască. Așa am considerat eu, atunci.

M-am întors acasă. Casa era goală. Fumam atunci țigară după țigară, mergând prin apartament cu țigara în mână și căutând din nou acel carnețel pe rafturile mobilei din sufragerie, răvășind totul în jur, de data aceasta pentru a-i lăsa soției un mesaj de adio. Am trimis de pe telefonul mobil un mesaj de adio celor din familia ei, în care le-am spus că „ne vedem pe lumea cealaltă”. Am plecat apoi la locul de muncă, unde aveam arma personală, în fișetul metalic. Ca o paranteză, să vedeți cum e dracul al dracului atunci când e să se întâmple ceva, cu câtva timp înainte postasem un anunț pentru a vinde acea armă și găsisem un cumpărător, un polițist care lucra la Tribunalul Internațional de la Haga. Acesta trebuia să vină în urmă cu două săptămâni în România, să facem actele și să-i vând pistolul, însă a amânat venirea în țară cu o lună de zile, ca să pomeniți. Dacă venea atunci când discutasem, nu aș mai fi avut acum acea armă. Dar când este să se întâmple ceva, se întâmplă!

Ajuns în biroul meu, am încărcat arma și mi-am pus-o la tâmplă. Am stat astfel circa două minute, pe scaunul de la biroul meu, cu pistolul la tâmplă și cu degetul pe trăgaci. O fracțiune de secundă mai lipsea ca să apăs trăgaciul și să părăsesc această lume. Mi-a trecut toată viața prin fața ochilor, fulgerător. Și ori că amânam momentul, ori că îmi căutam motive să amân, nu știu exact să vă explic, însă am decis să nu mă sinucid la locul de muncă, ci acasă. Îmi spuneam, în mintea mea creață din acea seară, că așa o voi pedepsi pe soție, făcând astfel încât să fiu găsit împușcat de către ea, la noi acasă, și nu de către colegi, la serviciu. În plus, voiam să scriu un bilet de adio către familia mea.

Și astfel am plecat spre casă, cu arma la mine în haină și cu glonț pe țeva pistolului. Vedeam efectiv negru, totul. Intrasem într-o depresie copleșitoare și mă simțeam abandonat, neputincios, trădat și inutil. Îmi venea să-mi smulg carnea de pe mine. Durerea sufletească pe care o resimțeam era greu de suportat, mă apăsau dintr-odată toate necazurile anterioare, dificultățile financiare, decesul tatălui meu, desființarea unității și acum, plecarea soției. Resimțeam un amalgam de sentimente controversate, negative și totul părea că se învâрте în capul meu ca o tornadă și că se prăbușea întreaga mea lume și tot universul meu. Ajuns în apropierea locuinței, am văzut agitație pe aleea din fața blocului. Erau acolo polițiști, jandarmi, pompieri, poliție locală și diverși cetățeni. Nu mă interesa nimic din toate acestea. Eu eram în gândurile mele. Nici prin cap nu-mi trecea atunci că toată acea agitație ar avea vreo legătură cu mine. Văzusem astfel de situații de zeci de ori, înainte. Nu era ceva inedit.

Am trecut printre toți cei aflați pe aleea din fața blocului și am continuat deplasarea în scara blocului, mergând spre etajul doi, unde locuiam. Ajuns aproape de casă, am văzut o aglomerație de mai multe persoane pe casa scării. Nu știam ce se petrecea și nici nu mă interesa. Eram aproape de momentul în care urma să-mi zbor creierii și mă gândeam doar la ceea ce voi scrie în biletul de adio și cum îi voi cere iertare mamei pentru ceea ce urma să fac. Atât mă interesa atunci. Fiind în gândurile mele, la un moment dat, din acea mulțime socrul meu a strigat brusc: „Uitați-!” și a atras atenția celorlalți asupra mea, arătând cu degetul înspre mine.

Atunci, fără să realizez ce fac sau să mă mai gândesc, fără să îmi explic de ce anume, am scos pistolul brusc și am început să trag. Am tras în jos, înspre podeaua scărilor, iar la scurt timp un jandarm mi-a apucat brațul înarmat și mi l-a ridicat în sus, în timp ce trăgeam. Atunci mi s-a blocat efectiv degetul pe trăgaci și astfel am tras toate cele 9 gloanțe pe care le aveam în încărcător, în câteva secunde. Când pistolul s-a descărcat complet, m-am trezit cu un pumn în față de la un munte de jandarm, am fost pus la pământ de alți doi polițiști și apoi am fost încătușat. Abia atunci am realizat ce făcusem, când am simțit cătușele reci pe mâinile mele, la spate. Doamne Dumnezeule, ce făcusem? Rănisem pe cineva sau făcusem ceva mai grav, nu știam nimic. Socrul meu mi-a turnat un bidon cu apă pe cap, iar oamenii legii m-au condus în mașina poliției.

Pe drum i-am întrebat dacă am rănit pe cineva. Nu ziceau nimic, amplificându-mi panica. Am stat în mașina poliției, pe bancheta din spate, vreme de circa 40 de minute. În acest interval de timp, diverși polițiști veneau la mine și mă întrebau unde țin cea de-a doua armă. Eu le tot spuneam că nu am două arme, ci doar una, iar ei tot insistau cu întrebări pe acest subiect. Ulterior am aflat că o martoră le spusese că „știe ea” că așa avea două arme, ceea ce nu era adevărat. Eu întrebam dacă am rănit pe cineva, iar ei mă întrebau unde am cea de-a doua armă. Iar în acest timp curgea sângele din mine însă eu nu știam acest lucru atunci.

Într-un final, m-au dus la sediul Inspectoratului de Poliție al Județului Argeș. Ajunși acolo, mascații au vrut să-mi desfacă cătușele de la mâini, întrucât, la lumina încăperii, au observat că-mi curgea sânge din spatele cătușelor, dar nu au putut să le descuie. Au încercat cu două rânduri de chei însă cătușele nu se desfăceau. Atunci un mascat a venit cu un forceps și mi le-a tăiat. În acel moment, a țâșnit puternic sângele din mâna mea, pe zidul holului clădirii. Atunci am văzut cu toții că eram rănit. Au sunat la ambulanță și m-au bandajat, apoi m-au dus la spital, la Urgență. Acolo era deja presa cu camerele de luat vederi, ajunsă înaintea noastră (cine i-o fi anunțat?) și diverși jurnaliști îmi puneau întrebări la care nici eu nu aveam răspuns. Mă întrebau dacă îmi pare rău pentru că mi-am rănit colegul, iar eu nu știam despre ce era vorba. I-am întrebat din nou pe colegii polițiști care mă însoțeau dacă este cineva rănit și abia atunci mi-au spus că fuseseră rănite superficial două persoane, printre care și un ofițer de poliție, dar că nu era deloc grav, având doar pielea zgâriată și, așadar, să stau liniștit. Și da, m-am mai liniștit puțin, gândindu-mă că nu era atât de gravă situația. Mă îngrozea posibilitatea ca cineva să fi murit atunci. N-aș fi putut suporta acest gând. Nu aș fi putut trăi cu așa ceva pe conștiință. La Urgențe, timp de patru ore s-a chinuit un medic să-mi scoată schija glonțului din mână însă nu a reușit. M-a anesteziat de trei ori și până la urmă a zis că „o lășăm pe mâine”. A doua zi, fiind adus la un medic specialist de chirurgie plastică, în nici 20 secunde acesta mi-a scos glonțul din mână.

În jurul orei cinci dimineața, am plecat de la Spitalul Județean către sediul Parchetului. Când am intrat în biroul procurorului, acolo se mai aflau soția mea, socrul meu și cumnatul meu, iar pe hol erau mai mulți martori. Soția a izbucnit în plâns imediat ce m-a văzut. Procurorul a făcut

ochii mari, întrucât mă cunoștea. Mi-a spus să aștept afară. De pe hol auzeam ce declarații dădeau martorii, unele dintre ele fiind chiar aberante. Spuneau interpretări personale ale lor și păreri proprii cu privire la cele întâmplate în acea seară. În special socrul meu bătea câmpii și era încântat de atenția care i se acorda la acel moment. Era în centrul atenției, așa cum îi plăcea lui.

După audierea celor 11 martori, a venit și rândul meu. I-am spus pe scurt procurorului ce s-a întâmplat însă nu am dat declarație scrisă la acel moment. El mi-a adus la cunoștință învinuirile, iar când am auzit de „tentativă la omor calificat”, m-am îngrozit.

Procurorul mi-a spus:

— Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întâmplat, mai ales că ne cunoaștem... acum știi ce urmează, nu?

— Da, i-am răspuns.

Urma arestarea mea preventivă, la asemenea acuzații aduse, normal.